

Rīdzinieka pavasaris

GADALAIKI

LAI ARĪ GADALAIKUS UZTVERAM ĻOTI DAŽĀDI, tomēr pašu faktu, ka pēc ziemas nāk pavasaris, kam seko vasara un rudens, dzīvojot šajos

platuma grādos, pieņemam kā neizbēgamu dzīves likumsakarību. Taču pasaulē ir ne mazums vietu, kur gada cikli nav tik izteikti. Mīnēsīm kaut vai tādu eksotisku tropu zemi kā Singapūra, kurā gaisa temperatūra ir gandrīz nemainīga visa gada garumā. Katru dienu tā uzkāpj līdz +30 pēc Celsija, un katru otro dienu uzlīst kārtīgs tropu lietus. Arī tādās pasaules citadelēs kā Losanželosā vai Sanfrancisko atšķirība starp vasaru un ziemu nav ne maz tik liela...

Kāds mans ļoti labs paziņa, dzimis un audzis Sibīrijā – Novosibirskā, bet tagad Kalifornijas universitātes Berklijā profesors, par šo sajūtu teica: «Dzīvojot Sibīrijā, man bija laika izjūta. Sniegs uzsnieg, sniegs nokūst, karstā vasara ar visiem tās priekiem un iespēju peldēties upēs un ezeros paiet, un ir skaidrs – vēl viens gads ir nodzīvots. Kalifornijā šī laika izjūta pazūd. Izteiktas robežšķirtnes nav. Grūti pateikt, kad bija viens vai otrs notikums – šogad, pirms gada, bet varbūt jau diviem?»

Noteiktā vecumā šādi robežstabiņi kļūst īpaši aktuāli. Mainās laika izjūta. Bērnībā viss notika lēnāk, arī svētki vienmēr kavējās un nekādi nevarēja pienākt. Nu, piemēram, dzimšanas diena vai Jaunais gads. Tagad ir citādi. Runājot par kādu notikumu, ne tik reti nākas pieņemt aizrādījumu – tu ko, tas taču nenotika pagājušogad, bet gan pirms trim gadiem...

Nu, jā. Bet kā ir ar mums šeit, mūsu Latvijā un manā Rīgā? Es esmu pilsētas zēns. Lauku darbi man nekad nav šķituši romantiski, nav paticis rušināties zemē. Līdz ar to mana gada izjūta nav saistīta nedz ar kartupeļu stādīšanu pavasarī un to vākšanu rudenī, nedz citiem gadskārtējiem lauku darbiem. Esmu visu to reizi pa reizei darījis, bet šīs lietas man vairāk saistās ar padomju laiku, kad studentiem un jauniešiem pasniedzējiem vajadzēja braukt uz kolhozu kartupeļos.

Te nu mēs nonākam pie galvenā jautājuma – kas man, istam Rīgas puikam, ir pavasaris? Nezinu, vai pie mums ir daudz tādu cilvēku, kuriem gribētos, lai ziema Latvijā būtu vēl garāka, bet es pavisam noteikti pie tiem nepiederu. Iepazīstot

pasaules vietas dažādos gadalaikos, man ir radusies sajūta, ka ziema Baltijā ir *strunīgs* gadalaiks. Te sniegs uzkrīt, te atkal kūst... Uz ielām ārprātīga melna *šlūra*. Te vienu dienu ir mīnus 30 °C, te atkal jau plusos... Bet nu jau pavisam drīz mūsu gaidas piepildīsies un pavasaris būs klāt.

Viens ir pilnīgi skaidrs. Darba sparam un dzīves garšai man ir vajadzīga saules gaisma. Kad tā spīd, pavisam cits skats uz dzīvi. Domāju, ka istam latvietim vajag arī jūru. Mūsu senči te ir dzīvojuši tik sen, ka jūra jau ir mūsu gēnos. Tikai retajam latvietim ir māja ar skatu uz jūru, bet diez vai ir daudz tādu, kuri teiktu, ka šāds skats viņus neiedvesmo.

Ko pavasarī dara rīdzinieks? Pa ziemu sēdējis sporta zālē, cilājis svarus un griezis velotrenažiera pedāļus, tagad viņš gatavojas skriešanai vai rīteņošanai Rīgas parkos. Arī es.

Vēl viņš sūkstīsies, ka ziemas dēļ nav atkal izdevies pienācīgi sagatavoties

kārtējam *Nordea Rīga maratonam*. Atkal būs sajūta, vai tad nu nevarēja to rīkot mazliet vēlāk, kaut kad vasarā vai, vēl labāk, kā slaveno Ņujorkas maratona – rudenī. Tad gan būtu laika kārtīgi sagatavoties. Par sevi jau zinu. Par pilnu maratona distanci pat nesapņoju. Pusmaratonu noskriet gan kādreiz gribētu, bet droši vien atkal gatavs nejutīšos. Īsos gabaliņus – *piecīti* vai *desmitnieku* – savukārt tā kā neērti skriet. Vai tad es neesmu kārtīgs vecis? Iekšējais pašlepnums saka, tās īsās distances jau domātas bērniem, nevis nopietniem večiņiem...

Kas vēl notiek manā ideālajā pavasarī? Gribētos vairāk staigāt pa Latviju kājām. Mani paziņu paziņas reiz bija apņēmušies ar kājām noiet visu Latvijas Baltijas jūras piekrasti. Skan romantiski, vai ne? Apzinos, ka realitātē to nav tik viegli izdarīt. Ne visur krasts ir kā Pierīgas jūrmalā, skaistas baltas smiltis, kas tuvāk jūrai, ūdens apskalotas, veido cietu un

viegli ejamu taku. Nerunājot nemaz par piekastes akmeņaino daļu, kas iešanai nav viegla. Tomēr apcerīgi un skaisti.

Vēl man gribētos, lai Latvijā būtu daudz vairāk dabas taku. Kā jau slinkam pilsētniekam, kurš iešanu dabā grib padarīt maksimāli komfortablu, mana ideālā taka būtu tāda, kur es varu piebraukt ar savu *autiņu*, to ērti noparkot, tad uzaut kājās savus tūrista zābakus, kādas trīs četras piecas stundas baudīt *mežoniģo dabu*, ejot pa skaisti iezīmētu taku, kas veido lielu apli (vārdam aplis šeit ir būtiska nozīme), lai varu atnākt atpakaļ pie sava *autiņa*, pārtapt pilsētniekā, iekāpjot ērtās sandalēs, un doties mājās. Droši vien vēl pa ceļam piestājot kādā mājīgā ceļmalas krodiņā un ieturot gardu maltīti. Vai nav ideāla pavasara diena?

Nevar teikt, ka šādu taku Latvijā nav. Dažas, kas man īpaši patīk, ir purva takas. Nu kaut vai pastaiga pa laipām Ķemeru purvā. Trīs, četras, piecas stundas gan tur nekādi nesanāk. Lieta arī tāda, ka šādu

«Dzīvošanu atlikt uz laiku, kad būsim pensijā, DIEZ VAI IR SAPRĀTĪGI.»

labiekārtotu taku pietiks tik nedaudzām nedēļas nogalēm. Varam tikai apskaut vāciešus, kuriem ir Melnā Meža takas, vai, piemēram, Kalifornijā mītošos, kam arī šo taku ir daudz vairāk nekā gadā nedēļas nogales. Domās jau dzirdu kārtīgu tūristu iebildumus – kam mums takas. Mēs ejam *vēl nestaiģātus ceļus*. Protams. Bet es taču esmu rīdzinieks.

Tradicionālajā pavasara darbu sarakstā droši vien ietilpst arī neinteresanti praktiskais – izmēst māju no ziemas putekļiem, sakopt pagalmu, iestādīt koku vai kādu puķi. Jā, arī tas ir jādara. Bet vai es ar nepacietību gaidu, kad to varēšu paveikt? Nu, nē – tas ir darbs, kas darāms. Varbūt pat ar prieku un gandarījumu, bet tomēr tas ir darbs.

Parasti Latvijas pavasarim piedien bērzu sulas. Nekad pats neesmu tās tēcinājis. Baudījis gan, ar nelielām piedevām – citrona mizu un rozīnēm, kādu upeņu zariņu. Kad tās kļūst jau pienaini

baltas, ir īstais laiks dzert. Vārdu sakot, tēcināt sulas neietilpst manos šā pavasara plānos, bet dzert tās – pavisam noteikti ir manā plānā.

Kas vēl darāms šajā pavasarī? Ja dabas takas nesaista, minimālā programma ir sēsties uz velosipēda un pa Jūrmalas velociņu agri no rīta, kamēr lielākā daļa velosipēdistu vēl saldi guļ, aizmīties līdz jūrmalai. Kādā no kafejniecām, nu, piemēram, *Brown Sugar*, iedzert kafiju un paēst brokastis, izstaigāties pa vēl tukšu liedagu un tad, jau pilsētai atdzīvojoties, nesteidzīgā tempā doties atpakaļ uz Rīgu. Varu atzīties, ka pērn tieši šādu maršrutu esmu veicis vairākkārt. Tādēļ dāsni dalos idejām. Neesmu kā tie sēņotāji vai ogotāji, kas savas labākās vietas neizpauž nekad un nevienam. Baudiet!

Bet visā šajā stāstā, kas rada patīkamu kņudēšanu kājās un rokās – tā teikt, nagi niez to darīt –, ir arī nedaudz skumja nots. Jau tagad zinu, ka šis tas no visa iepriekšminētā paliks nepiepildīts. Zinu, ka šajā pavasarī neizbēgami būs arī brīvdienas, kad gribēsies kaut kur doties, bet pienākums liks darīt nepadarītus darbus, kuriem darbdienās nu nekādi nav izdevies pielikt punktu...

Un te nu man gribas atcerēties kāda cita sava paziņas, vācu profesora, teikto: «Tu tikai nedomā savus vaļaspriekus atlikt uz pensijas laiku. Dzīvošanu atlikt uz laiku, kad būsim pensijā, diez vai ir saprātīgi.»

Nobeigumā gribas atkal citēt Pirsīgu no *Dzens un motociklu tehniskās apkopes māksla*. Atļaušos to darīt netulkojot (*sorry*), lai šā teksta precizitāte un šarms nepazustu tulkojumā: «*To live only for some future goal is shallow. It's the sides of the mountain which sustain life, not the top. Here's where things grow. But of course, without the top you can't have any sides. It's the top that define the sides.*»

Viņam šis pārdomas radās, kopā ar dēlu uz motocikliem braucot pa Amerikas ceļiem. Protams, dzīvot saskaņā ar šo domu var sākt jebkurā brīdī. Kāpēc ne šajā pavasarī?

Ak, jā! Un pavasaris ir tik sievišķīgs – kad viņas *izlobās* no biežajiem kažokiem un cepurēm, daba liek kļūt redzīgākam. ♂

♣ Dzīvot tikai kādam nākotnes mērķim ir aprobežoti. Dzīvību uztur kalna nogāzes, nevis virsotnes. Koki un zāle aug tikai nogāzēs. Bet protams, ja nebūtu kalna virsotnes, nebūtu arī nogāžu. Tās ir virsotnes, kas nosaka nogāžu esamību.

(Roberts M. Pirsīgs.

Dzens un motociklu tehniskās apkopes māksla. Vijas Stabulnieces tulkojums. *Atēna*, 2005).

Biroja telpām
ir jābūt **lieliskām**,
tāpēc mēs piedāvājam arī

garšīgu restorānu

ērtu apakšzemes autostāvvietu

radošu konferenču zāli

aktīvu fitnesa telpu

relaksējošu laivu piestātņi

OSTASSKATI

Biroju ēka Ķīpsalā

Matrožu iela 15, Ķīpsala, Rīga, Latvija
Tālr. 67508658, 29131451

www.ostasskati.lv